

spældu, og dagin eftir var hon aftur horvin. Tá vit so róðu eftir henni, sat hon og át morgunmat hjá tveimum gomlum gentum, sum áttu húsini. Tær hildu hana vera so fitta, tá hon kom har og segði húsini vera hennara, men at tær báðar skuldu sleppa at búgva í teimum. Pápi hevði sitt dýra stríð við at greiða teimum frá, hvussu vordíð var og at børn vóru børn, men okkum tókki lítla fynd vera í tí, hann segði.

So kom Wilfred farbróðir at ferðast. Seglbáturin, hann kom við, var eitt gamalt lasafar, men ógvuliga hugnaligt var umborð hjá honum. Men bráddlgia rýmdi Wilfred til Madrid og læt bátin vera eftir. Vit sigldu á fjørðinum við honum í fjúrtan dagar.

Matin kókaðu vit á primussi og svóvu øll umborð. Eg minnst, at Turid og eg lógu innast við, og tað var so hugnaligt at hoyra sjógvin skvatla móti báttisidni alla náttina. Eina ferðina kom ódnarveður á okkum, men ródursmaðurin var pápi góður. Um so báturin lá undir meginpartin av tíðini, kom hann kortini fram, men vit máttu seta upp í einum øðrum plássi. Har var stórt hotell við nógvum ljósum í vindeygunum. Vit fingi klæði at skifta við frá góðum fólki og heita mjólk at drekka og tey segdu tað vera eitt undur, at vit bóru boðini.

Dagin eftir var aftur av besta veðri, og øll stóðu á trappuni og vinkaðu, tá vit fóru avstað. Eg minnst, at

pápi drakk triggjar ølfloskur, tí hann hevði onga mjólk fingið kveldið fyrri, men tað var konjakk, tey høvdu givið honum. So fiskaðu vit hvítting til morgunmatar og bustaðu tenninar í sjónum, og pápi helt fyrri, at fyrri sær kundi hin grábeinti eiga øll hús, bert tú hevði góðan bát. Mamma segði, at vit áttu einki í bátinum, men at tað var Wilfred, sum var komin við honum, men tað kundi so gera tað sama, helt pápi, tí hann mundi helst ikki eiga hann heldur. Og rætt var gitt. Tá vit at enda komu heim, stóð ein himmalóður maður á brúnni. Tað var hann, sum átti bátin, og orðini, hann brúkti, vóru ikki mjúk. Men pápi segði seg hava keypt hann fyrri tvey hundrad krónur frá einum manni, hann ikki kendi og segði seg annars ikki vilja leggja seg út í viðurskipti, sum ikki viðkomu honum. Av hesum østist maðurin bert uppaftur meiri og svór sum ein turkur, og tá hann fór siglandi út eftir vikini við bátinum, táraði pápi og sá út sum eitt lítið barn, men mamma helt fyrri, at túrin høvdu vit so fingið og hann góðan eisini. Hvat hevur ein sovorðin búrhundur við okkara bát at gera, segði pápi.

Men soleiðis er lagið. Har fóru so húsini og báturin hjá okkum, og so kom pápi at minnst, at hann hevði gloymt eina whiskyflösku, sum hann hevði lagt har frammi, og tá varð hann rættiliga frá sær sjálvum, men tá segði mamma, at einki var flöskan gloymd, hon hevði stungið hana niður í

taskuna hjá sær, og her var hon. Tá var betri lag aftur og báturin skjótt gloymdur. Hann var annars longu farin úr eygsjón, og vit samdust um, at hasar báðar gomlu givarnar skuldu sleppa at eiga hasi húsini fyrri okkum. Hetta kveldið var Eli so heppin at fáa tretivu hvíttingar niðri á brúnni í ein knappan tíma.

Tá vit fóru heimaftur, bar pápi eyga við tvey hús frá skipinum. Hann fór í land at hyggja at teimum og var leingi burtur. Tá hann kom omanaftur, var skipið siglt undan honum, so hann varð verandi har alt heystið og skrivaði eina bók. Blóðini segdu hetta vera bestu bókina, hann nakrantið hevði skrivað, og at hon var úrslið av einum livslongum arbeiði, og so var sannleikin kortini tann, at hann bert hevði skrivað hana, tí at skipið sigldi undan honum. Tá Wilfred farbróðir kom aftur úr Spania, hevði hann sár í pannuni og málaði myndir av soraðum húsum. Hann helt eisini fleiri fyrilestrar, og tá hann fór avstaðaftur, vildi hann hava pápa við. Men pápi helt seg kunna gera meiri nyttu við at vera eftir, tí skjótt fór eisini kriggja koma her, og nú hugsaði hann ikki um at keypa hús longur, nú var umráðandi at vera nøgdur við tað, tú hevði.

Og tá vit sóu myndirnar hjá Wilfred á framsýningini og fingi at vita, at hann var farin suður aftur, har skilið var so ringt, gjørdust vit so ovurfeigin um tað, vit høvdu og skeittu ikki longur eftir nøkrum, sum var til sølu.

Pápi segði beinanvegin, at hann dugdi væl at siggja, hvussu alt fór at gangast, og mamma helt, at hann átti at verið forsætisráðharri.

Eli tekur ikki summarhús upp á tunguna longur, hon sigur seg vera býarmenniskja við hold og hár, men heldur tað kortini vera vakurt alla staðni, og Turid vil einki trúgva, at neyt eru til um veturin. Sjálvur haldi eg óføra stuttligt vera at flyta, bert vit ikki flyta heimanífrá med alla, men mær tykir so hjartaliga synd í teimum foreldrum, sum so fegin vilja hava eitt fast pláss at knýta minnini hjá børnunum til. Men mær nýtist so einki sovorðið, eg minnst so gjølla, hvar vit hava verið og nær. Eina ferðina búðu vit á einum ógíluga finum hotelli.

Tað kostaði okkum tiggju krónur í part um dagin, og pápi bað okkum eta dúgliga fyrri at amortisera útreiðslurnar, men hvat hetta var, visti eingin okkara. Men einaferð keyptu pápi og Alfred morbróðir eitt ógvuliga snilt destillatiónstól, sum kostaði seks hundrad krónur, og hetta søgdu teir seg eisini noyðast at amortisera, og tíðin mátti ikki vera longur enn seks vikur. So sótu teir heima hjá okkum og amortiseraðu alt tað heystið, og mamma helt fyrri, at teir tað sama kundu havt keypt eina wiskeyverksmiðju í sama viðfangi og amortisera hana við. Men til endans gjørdist so kalt úti, at teir máttu amortisera inni. Alfred varð heimsendur, og Wilfred og pápi komu til ilnar, og pápi segði seg ongantið aftur vilja leggja tunguna á hetta, teir framleiddu, og skifti maskinuna um við triggjar hektolitrar av koksi og spegl, bust og kamb av skjaldbøku, sum hann helt vera eka, men tað var tað ikki, tí tað flusnaði sundur. Og á tí stóra hotellinum fingi allir menninir hug á Eli, hóast hon var ikki meir enn ein smágenta at kalla. Vit fingi fyra rættir til døgurða hvønn dag og døgurða tvær ferðir um dagin. Øll reypaðu dúgliga av, hvussu langt tey høvdu gingið hvønn dagin, og pápi setti eitt uppslag á borðið hjá okkum um, at hann spældi ikki bridge.

Hatta rópi eg ikki summarfrí, helt hann fyrri, hatta er bert hjáputur hjá teimum fyrri at skava út yvir, at tey ongantið gera peningsverk. Annars mátti verið gott hjá mamma at sloppið undan uppvaskinum, men mamma segði seg nóg heldur vilja vaska upp, serliga um hann tók eina hond í við henni uppímillum, og so vóru gesturnar eisini so stórar nú. So gjørdi ein maður so væl at

læna okkum eina smáttu í staðin. Vegurin var ikki so langur, so vit gingu ímillum og ótu á hotellinum ta tíðina, vit høvdu goldið fyrri, og pápi segði, hetta skuldi vera seinasta ferðin, hann var so býttur at gjalda frammanundan. Men i hesari smáttuni fór pápi kortini at læra okkum bridge um kveldarnar, tí hetta var nakað, øll áttu at duga, helt hann fyrri, men ólukksálaga keðiligt var tað. Turid rópti tað at hava frí, tá tú sat yvir, og Eli mintist ongantið, hvat var trumfur, hon sum annars hevur so ónáturliga gott minni. Men mamma segði, at vit dugdu ikki til hetta, og so fór at regna triggjar vikur upp í slag, og mamma bakaði vaflur hvønn einasta dag. Pápi fór til fjalls í øllum áarförinum og var so glaður hvørja ferð, hann kom aftur, tí altíð hevði hann funnið okkurt nýtt. Eisini gjørdi hann hesar dagarnar sera vakrar træskurdir. Tað er tað løgna við pápa, at hann dugir ein heilan hóp, sum hann ongantið hevur sagt nøkrum frá. Mamma helt fyrri: »Eg órdi ikki, at tú eisini dugdi hatta.« »Tað geri eg heldur ikki,« segði hann, »tað er bert nú beint í lötuni.« Og so skar hann eina mynd av Ginu, sum liktist so væl, at vit læðu, so vit vildu doyggja. Gina varð so hjartansfegin fyrri hana og sýndi hana fram á heystframsýningini sum sína egnu, og ummælarnir skrivaðu, at hetta var tann ósmædnasta sjálvsmyndin í allari listasøguni, og teir mundu hava grein í sínum máli.

Tá tað hevði regnað í triggjar vikur, skuldi maðurin, sum smáttuna átti, sjálvur nýta hana, og pápi spurdi, um hann ikki kundi selja sær hana, men maðurin átti eina uppaftur finari smáttu, sum hann heldur vildi selja. Tá vit komu hagar, vóru hetta eini rættilig hús við svala og ongum vatni, og trævøkskir vóru heldur eingir at siggja nakrastaðni. Tá spurdi pápi mannin, um hann var býttur. So fluttu vit aftur á hotellið. Nú vóru allir gestirnir farnir, og prisurin farin niður í helvt, og tað er tað, eg minnst best frá hesum sumrinum. Vit sluppu at velja okkum tey bestu rúmini. Og tey, sum hotellið áttu, vóru so blíð, at tey vistu ikki, hvørjum beini tey skuldu standa á, hóast vit fingi alt fyrri hálvan pris, og bóru okkum hinber við tjúkkum róma upp á seingina, og tað høvdu gestirnir, sum latið høvdu fullan pris, ongantið fingið. Til endans vóru bert vit eftir á hotellinum, og pápi spurdi, um tey ikki vildu selja sær tað, so tey sluppu

Minnist til MAMMUDAGIN

sunnudagin 9. mai

Kr. 115,-

Mammuplatturin fæst hjá...

P/F THOMAS DAM & CO.

Niels Finsensgøta 10, tlf. 11404